

[Arne Melchior]

selvfølgelig hilses som et fremskridt fra en meget dårlig og helt uacceptabel situation.

Man bliver dog ikke fredsmager så let, som man skulle tro, når man nogle gange ser på stemningen. At der skulle ligge et gevaldigt fredsinitiativ i at ophøre med krig, er der selvfølgelig en vis sandhed i, men det er ikke sandheden. Der skal mere til, før man er fredsmager. Derfor noterer jeg mig med interesse, at udenrigsministeren i sin konklusion i redegørelsen i dag var så moderat – man kan også sige diplomatisk, men efter min mening altså også fuldt dækkende for situationen – at han sagde, at den danske regering havde noteret sig, at Sovjetunionen havde i sinde sådan og sådan og sådan.

Det udtryk synes jeg var meget rigtigt valgt, for man kan ikke komme videre på nuværende tidspunkt end at notere sig dette og så håbe på, at det også holder stik. Af udenrigsministerens ord, eller jeg må hellere sige af udenrigsministerens valg af udtryk, forstår man, at også han er noget pikeret over, at der skal gå ti måneder. Hr. Per Stig Møller sagde, at kan man besætte et land på én dag, kan man vel også trække sig ud på én dag. Det er dramatisk og skarpsindigt sagt. O.k., lad os så sige en uge eller en måned da, men ti måneder til at fortsætte sin undertrykkelse og sin forbrydelse må være uacceptabelt. Men selvfølgelig er det bedre end tyve måneder og bedre end slet ingen forhandlinger. Sådan er det værre altid frygteligere end det dårlige.

Jeg skal slutte med to bemærkninger. Det ene er den, at hvis hr. Anker Jørgensen havde været til stede, ville jeg have spurgt ham, om han agtede at rejse Afghanistanspørgsmålet i Nordisk Råds samling i næste uge, men det kan jeg selvfølgelig ikke forvente svar på under denne debat, men det kan jo være, at jeg hører fra hr. Anker Jørgensen på anden måde.

Endelig vil jeg tilslutte mig de mange ordførere, der har givet udtryk for tilfredshed med, at det er lykkedes at få så bred opslutning om den dagsorden, som udenrigsministeren får med hjem i dag, og som kun kan give ham anledning til at fortsætte den kurs, som han og den danske regering har ført i dette spørgsmål, så længe denne konflikt har været løbende.

Annette Just (FP):

Dette er den mest deprimerende debat, jeg

har oplevet længe. Jeg havde forventet, da alle partier i virkeligheden er enige, at man virkelig kunne have fået slået noget fast. Men vi kan konstatere, at pressen udebliver, og at de fleste, der skulle sidde på deres pladser, udebliver. Er det, fordi interessen er så lille? Er det, fordi man erkender, at muligheden for faktisk at øve den indflydelse, man gerne ville, er så lille? Eller er det, fordi vi her taler om Sovjet ud af Afghanistan og ikke USA ud af Vietnam? Det kan i hvert fald virke deprimerende, for sagen er rigtig. Sovjet skal ud af Afghanistan, derom ingen tvivl. De tolv lande er blevet enige. Mange andre er blevet enige om at fordømme situationen, som den er i dag. Alle de tidligere ordførere har været enige om, at det er folkemord langt værre end noget andet sted. Dog tager man det disciplineret, diplomatisk og helt roligt.

Jeg vil gerne også fra Fremskridtspartiets side sige tak til udenrigsministeren for den meget saglige gennemgang af, hvad der kunne gøres, og af, hvad der bliver gjort. Selvfølgelig vil vi, så stærkt som det overhovedet kan lade sig gøre, bakke udenrigsministeren op i, at Sovjet skal ud af Afghanistan hurtigst muligt, og at der skal stilles en acceptabel overgangsregering på benene. Det ser vi også som værende den eneste fornuftige løsning. FN's indsats for de politiske løsninger er nok den eneste mulighed. Nu kommer der nok nogle og siger: Hvorfor står Fremskridtspartiet så ikke som medforslagsstiller til den dagsorden, der er blevet foreslået af bl.a. hr. Bjørn Elmquist?

Det er ganske enkelt. Vi går selvfølgelig ind for hurtig hjælp, thi det er dobbelt hjælp, også kaldet katastrofehjælp. I denne her udtalelse står der humanitær hjælp for krigsofre. Hele Afghanistan er faktisk en krigsskueplads og derved krigsoffer. Vi vil meget gerne støtte den hurtige og dermed også dobbelte hjælp, men vi ser det også som en lidt farlig ting, når der i sidste linje af den dagsorden, der er foreslået, står, at man skal forberede den danske bistandsindsats med henblik på opbygning af et demokratisk Afghanistan. Ikke fordi vi er imod det. Absolut ikke. Men fordi vi ikke ønsker her og nu at give carte blanche til fortsat hjælp i de næste 20–30 år. Vi vil meget gerne støtte en katastrofehjælp til det Afghanistan, som vil blive efterladt, når – og helst hurtigst muligt – de russiske tropper er kommet ud.